

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 21. Abaelardus condemnatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. no 1120. Naplusi, seu Neapoli Palæsti-
 A.C. 1120.

nae, quæ est vetus illa Samaria, convo-
 carunt. Præsules adfuere Gormundus
 Jerosolymitanus, Ebreminus Archiepi-
 scopus Cæsariensis, Bernardus Episcopus
 Nazarenus, *Asquitil* Bethlehemiticus,
 Id. XI. c. 12. cujus Sedes Episcopalis anno millesimo
 centesimo decimo, auctore Rege Baldui-
 no, erecta fuerat. Præterea advene-
 rant Rogerius Episcopus Lindensis, Gil-
 do Abbas de Valle *Josaphat*, Pe-
 trus Abbas de monte *Tabor*, Achar-
 dus Prior Templi, Arnaldus Prior de
 monte Sion, Gerardus Prior S. Sepulchri,
 & complures Optimates. (*) In eo Con-
 cilio Episcopi pro Concione dicentes po-
 pulum vehementer exhortabantur, ut
 mores peruersos emendarent, & iratum
 Deum placarent. Conditi quoque sunt
 Canones viginti quinque, ad Disciplinam
 Ecclesiasticam spectantes; qui vero us-
 que ad nos non pervenerunt.

§. XXI.

Abaelardus condemnatus.

In Francia Petrum Abaelardum, Docto-
 rum celeberrimum, cum Librum de
 Trinitate scripsisset, duo alii Doctores
 Albericus & Lotulfus, quondam ipsius in
 schola

(*) In Actis nihil de Priore Templi legitur,
 nec nomen Arnaldi, sed tantum: *Achardus Prior*
montis Sion.

schola Sodales, qui tunc Remis docebant, *Sæcul. XII.*
 ad Archiepiscopum suum Rudolphum *Vi. A C. 1120.*
ridem detulerunt, qui, consentiente Co- *Abelard. de*
 none Legato Episcopo Prænestino, Con- *Calamit. c. 9.*
 cilium Sueffione celebrandum indixit; *to. 10. Conc.*
 Abaelardus vero cum Libro suo venire *p. 885.*
 jussus est. Hoc Concilium inchoatum
 est anno millesimo centesimo vigesimo
 primo, post obitum Episcopi Catalaunen-
 sis Guilielmi de Campellis, mense Janua-
 rio, eodem anno, defuncti. Abaelardus, *Mabill. ad*
 Sueffionem perveniens, populum contra *ep. 3. S. Ber-*
 se usque adeo irritatum habuit, ut parum *nard.*
 abfuerit, quin, cum paucis ex discipulis
 suis, prima sui adventus die, lapidaretur.
 Nam aliqui eum accusabant, quod tres *Otto Fri-*
 Deos prædicasset & scripsisset, contra *sing. Frid.*
 alii, quod Sanctæ Trinitatis Personas non *c. 47.*
 satis distingueret, & diceret: *Sicut*
PROPOSITIO, ASSUMPTIO, & CON-
CLUSIO; eadem Oratio est, ita Pater
Filius & Spiritus Sanctus eadem Essentia
est. (*) Abaelardus illico ad Legatum
 H h 2 acces-

(*) In hac Abaelardi propositione unitas qui-
 dem Essentiæ in Divinis, non Distinctio perso-
 narum satis exprimitur. De Abaelardo S. Ber-
 nardus epist. 189. ad Innocentium Sum. Pont.
 ait: *Neceffe est, ut veniant scandala: neceffe est,*
sed non suave. Et ideo dicit Propheta: Quis
dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo, &
requies-

Sæcul. XII.
A.C. 1121.

accessit, eique Libellum inspiciendum & judicandum tradidit, affirmans, si aliquid scripisset, quod a Catholica Fide dissentiret, paratum se esse ad illud corrigendum. Legatus autem ei præcepit, ut Libellum Archiepiscopo, & duobus Doctoribus Alberico & Lotulfo, nempe quos Abaelardus pro æmulis suis habebat, offerret. Ceterum ad finem Concilii Libri ipsius examen dilatatum est.

Extrema vero Concilii die, priusquam Episcopi considerent, Legato cum Archiepiscopo, duobus illis Doctoribus & quibus

* Schisma Pe-
tri Leonis.
** Abaelar-
dum.

requiescam? Et infra: Hoc frigore refrigescit Charitas, ut abundet iniquitas. Leonem evasimus, sed incidimus in Draconem**, qui non minus forsan noceat sedens in insidiis, quam ille rugiens de excelso, cujus virulenta folia utinam adhuc laterent in scriniis, & non in triviis legentur. Et iterum: De Arcano Sanctæ Trinitatis non simpliciter nec sobrie disputatur &c. Et in epist. 190. Quia ergo homo ille multitudinem trahit post se, & populum, qui sibi credit, habet, necesse est, ut huic contagio celeri remedio occurratis. Sero enim medicina paratur, cum mala per longas invaluerit moras*... Tibi commissa est Sponsa Christi, Amice Sponsi; tuum est tandem uni Viro Virginem castam exhibere Christo. Et in epist. 192. Expedi illi etiam homini, ut ei silentium imponatur, cujus maledictione os plenum est & amaritudine & solo.*

* Ovid.

quibusdam aliis viris de Libro Abaelardi Sæcul. XII. A.C. 1121.
 diu deliberante, Geofridus Episcopus Carnotensis, qui ceteris Præfulibus auctoritate præcallebat, ita exorsus est: *Nostis hujus hominis doctrinam & ingenium, nostis quantus sit ejus Sectatorum numerus. Nullus ergo ipsi præbeatur prætextus dicendi, quod inauditus damnatus fuerit, sed interrogato de doctrina Libri sui libere respondere liceat, ut convictus vel confessus penitus obmutescat.* Quo audito alii exclamarunt, disputando vinci non posse hunc Sophistam, finem dicendi nunquam facturum. Tum idem Episcopus aliam viam tentandam proposuit, nempe causæ hujus discussionem & sententiam remittendam esse ad amplius Concilium, in Francia in Monasterio S. Dionysii, ubi Abaelardus monachum professus fuerat, celebrandum. Assensit huic consilio Legatus & ceteri omnes. At Archiepiscopus Remensis ratus, sibi valde ignominiosum fore, si a suo ad aliud forum hæc causa transferretur, & Ecclesiæ periculosum, si accusatus sic evaderet, ad Legatum se contulit; quo in colloquio statutum, Librum sine alia inquisitione esse damnandum, & in conspectu omnium comburendum, Abaelardum vero in alio monasterio perpetuæ custodiæ tradendum; ajebant enim, ad damnandum hunc Librum sufficere, quod

H h 3 Auctor

Sæcul. XII. Auctor hæc dogmata publice exponere &
A.C. 1121. Manuscriptum suum aliis describendum
 dare ausus fuisset, nec Papæ, nec Ecclesiæ
 auctoritate approbatum. Episcopus Car-
 notensis, Abaelardo, quid de ipso decre-
 tum fuisset, retulit, & vehementer hor-
 tatus est, ut eo lenius hoc toleraret, quo
 firmitus sperare posset, Legatum, soluto
 Concilio, post paucos dies ipsum penitus
 liberaturum esse.

Vocatus igitur ad Concilium Abaelar-
 dus propria manu memoratum librum
 suum in ignem conjicere compellitur. Di-
 cebat vero aliquis Abaelardum in suo li-
 bro affirmare, solum Deum Patrem Omni-
 potentem esse; alique contra adnota-
 bant, unum esse Omnipotentem, quam-
 vis Omnipotentia singulis Personis Divi-
 nis seorsum nominatis conveniat. Tunc

Abaelardus
 Librum
 comburens. Archiepiscopus monuit, e re fore, ut
 Abaelardus Fidem suam profiteretur,
 cumque ad exponendum quod sentiebat
 surgeret, dixerunt aliqui, nihil aliud esse
 necessarium, quam ut Symbolum Atha-
 nassii recitaret, quod etiam legere iustus
 est, ne quis de ejus vitæ dubitare posset.
 Legit ipse inter suspiria, singultus, & la-
 crymas, ut potuit, & inde Abbati S. Me-
 dardi Sueffione traditus, ad Claustrum
 tanquam ad carcerem pertrahitur. Sta-
 timque Concilium solvitur. Hæc mihi
 in narratione, quam ab ipso Abaelardo &
 de

de se ipso habemus præ ceteris verissimi-
lia visa sunt, nam eum nimis vehemen-
ti affectu laborasse constat, quam ut ex
toto fidem facere possit.

Sæcul. XII.
A.C.1121.

In iis vero, quæ de sua desperatione
narrat, omnino fidem meretur Abaelar-
dus, cum dicit: *Abbas autem & Mona-
chi S. Medardi arbitrantes me semper cum
ipsis remansurum, summa exultatione ve-
nientem susceperunt, omni obsequiorum
genere foverunt, & consolari adlabora-
runt; sed frustra, novisti enim, Domine!
heu! quanta cordis amaritudine tibi ipsi
irascibar! quanto furore te accusare au-
sus fui! verba mihi non supersunt, quibus
dolorem meum, pudorem, desperationem
satis explicem.* His subjungit: *Legatus,
statim penitentia ductus, post aliquot dies,
ratus se æmuloꝝ meoꝝ invidia satisfacisse,
me de alieno monasterio liberatum
ad proprium remisit.* Nempe Sancti Dio-
nyssii. Jam vero narrare oportet, quis
Abaelardus fuerit, & quæ vitæ ejus adjun-
cta; eaque potissimum ex propriis ipsius
Scriptis accipiemus.

ep. I.

§. XXII.

Petri Abaelardi exordia.

Petrus Abaelardus anno millesimo se-
ptuagesimo nono in finibus Britan-
niæ in oppido, vulgo *Palais*, tribus leu-
cis Nanneto distante, primo lucem aspe-

H h 4 xit.